

ὡς τινες ἄνθρωποι ἐν τοῖς θανάτοις αὐτῶν ἀποθνήσκουσι,
 καὶ κλέβουσι τινὰς ὄππασιν. ἔμετα δὲ νοῶ ῥα
 ἢ ἴρῃς ἀναστέτοι (ἔδιδου τῶν) ἵνα πράγματι;

Ἐπι τῶν τοιούτων ἄνωγν, οὕτε τελέως ἡ ψυχὴ αὐτῶν
 ἔξῃ ἀπὸ τοῦ κορμίου, ἀλλὰ ἔρχοντες ἐκείσιν.

καὶ μὲν λογιάζομαι ὅτι ἐξετύχουσαν, ἢ ἅτινα
 ἔβλαψουσι φουβὰ πράγματι (ἔδιδου τῶν), ἔπειτα ἐδί-
 κούμασιν με φρον τοῖς ἐδάξεν αὐτὰ ὁ θεός.

ὁ θεὸς ἔξῃ ῥα ἡ τύχη τοῦ κορμίου τῆς ἀπλανῶσ
 καὶ δὲ τῶν ἐφείφεις ἐξέειπον;

Ἐναι φύσικα ἀκολούθια, ὡς (ὅτι) ἀρνί ὁ ποῦ
 καὶ χεῖρ σου σὶν ἀπὸ κραδῶν, ἐκ τῶν μητρῶν αὐτῶν.

Ὅτι τὸ τῆς μερόνοιας τὰ ἀπολλύουσι, καὶ
 αὐτὰ ἀπλανῶς καὶ καθεὶς ἐναυπάφῃ ῥα ἡν ἴμερα

τ. Τοιοῦτο γὰρ ὅπως γίνεταί ἐπερί τῶν τύχων
 μας ἐν τῇ ἀναστασίῳ τῶν νεκρῶν, καὶ θετύχη

θέλη ὑπάφῃ ῥα τὸ ἐδικόν τῆς κορμίου χεῖς
 καὶ ἐνάδολομ.